

РЕШЕНИЕ

№ 2037

гр. София, 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 17.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9568** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на В. П. Д. от [населено място],[жк], вх.А, ет.3, ап.9, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Р. Д., срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за присъждане на обезщетения на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за претърпени вреди от незаконосъобразни административнонаказателни актове – електронни фишове с номера: Серия К № 2525650 от 04.09.2018 г., Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. и Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г.

Претендират се следните обезщетения, претърпени в периода от 31.01.2020 г. до 29.09.2020 г.: 1.За имуществени вреди в размер на 460 лв. за ползвана адвокатска защита по три броя договори за правна защита и съдействие от 01.02.2020 г., от 03.02.2020 г. и от 30.03.2020 г.; 2. Други материални разходи общо в размер на 542.80 лв., както следва: за ползван неплатен отпуск за посещения в 01 РУ и 06 РУ на СДВР (общо в размер на 360 лв.), 60 лв. транспортни разходи и 122.80 лв. закупени лекарства и 3.За неимуществени вреди, изразяващи се в напрегнатост, тревожност, безсъние, безапетитие, главоболие, прием на успокоителни лекарства, претърпени поради многократни посещения в Отдел „Пътна полиция“ на СДВР, на 01 РУ и 06 РУ на СДВР, както и даване на показания пред разследващ полицай, в размер на 9000 лв.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи оспорва исковата молба, чрез юрк. Х., в писмен отговор от 18.11.2020г., в открито съдебно заседание и писмени бележки от 16.03.2021 г. чрез юрк. Г.. Поддържа липса на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ поради липса на незаконосъобразна административна дейност. Намира за недоказани претърпените имуществени и неимуществени вреди.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, дава писмено заключение за частична основателност на исковите.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Приложенияте към исковата молба процесни електронни фишове Серия К № 2525650 от 04.09.2018 г., Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. и Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г., издадени от СДВР, обективират установени с технически средства административни нарушения по чл.21, ал.1 ЗДвП – превишаване на разрешената скорост, извършени с товарен автомобил „Ситроен Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] , лек автомобил „Ауди А6“ с рег. [рег.номер на МПС] и товарен автомобил „Фиат Д. 1.6“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Във връзка с подадени от ищеца три жалби до началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР и началника на 06 РУ-СДВР от 04.02.2020 г. и 11.03.2020 г. е установено, че два от фишовете Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. и Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г. са издадени въз основа на декларации по чл.189, ал.5 ЗДвП, подписани от Н. Таниславов Ц.. В тях Ц. посочил, че на посочените дати е предоставил автомобилите на В. П. Д..

От удостоверение рег. №12238 от 30.03.2020 г. на 01 РУ-СДВР се установява, че по жалба на ищеца е заведена преписка вх.№ 230000-1609/20г. и е снето обяснение от Н. Ц., който заявил, че В. Д. никога не е управлявал въпросните автомобили.

Въз основа на това, фиш Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. е анулиран и е издаден ел.фиш № 2431020 от 07.12.2018 г. на името на Н. Таниславов Ц., както и фиш Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г. е анулиран и е издаден ел.фиш № 1911951 от 24.02.2018 г. на името на Н. Таниславов Ц.

За тези обстоятелства на ищеца В. П. Д., ЕГН [ЕГН], е издадено удостоверение № УРИ-433200-90904 от 11.09.2020 г. на 01 РУ-СДВР, според което процесните два фиша Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. и Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г., са анулирани, административно-наказателното производство по тях е прекратено и сумите не се дължат.

По повод допълнително изискани от ответника доказателства са представени две други декларации по чл.189, ал.5 ЗДвП от 22.05.2017 г., изготвени от друго физическо лице К. Л. Ц., в които отново В. П. Д., ЕГН [ЕГН], е посочен като водач на л.а. Тойота Л. Круизер на 08.08.2015 г. и л.а. Фолксваген Пасат на 20.01.2015 г. От жалба вх.№ 433200-33932 от 30.03.2020 г. на ищеца до началника на ОПП-СДВР се установява, че на негово име през 2018 г. са издадени 7 броя електронни фиша, всички след подадена декларация от Н. Таниславов Ц., а впоследствие се установило, че през 2017 г. на негово име също са издадени 7 броя електронни фиша за превишаване на скоростта, за които нарушения В. Д. също отрича да е извършил. В поредна негова жалба вх.№ 513000-37118 от 03.08.2020 г. до директора на СДВР ищецът се оплаква от мудното

решаване на преписката във връзка с документната измама от Н. Ц., както и, че се е появил друг лъжедекларатор – К. Л. Ц.. Издадено му е удостоверение рег. № 225000-11328 от 17.08.2020 г. на 01 РУ-СДВР, според което по жалби на ищеца има образувани две досъдебни производства по описа на 01 РУ-СДВР и на СРП, но анулирането на електронните фишове било от компетентността на ОПП-СДВР.

Предвид така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на административен акт и неговата незаконосъобразност, установена с влязло в сила съдебно решение, респ. незаконосъобразна административна дейност;
2. наличие на причинена вреда и нейния размер;
3. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт/дейност и настъпилия вредоносен резултат.

Съдът приема за недоказани посочените елементи от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съгласно чл.189, ал.4 ЗДвП при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, на собственика, на когото е регистрирано превозното средство, се издава електронен фиш за налагане на глоба в отсъствието на контролен орган и на нарушител. По силата на чл.189, ал.5 ЗДвП електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 – на собственика или на този, на когото е предоставен автомобилът. В 14-дневен срок от получаването на фиша собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на МВР писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение, а първоначално издаденият електронен фиш се анулира.

Ответната администрация, в изпълнение на правомощията по чл.189, ал.4 и ал.5 ЗДвП, за установените с техническо средство нарушения по превишаване на разрешаната скорост се е доверила на обстоятелствата, декларирани в декларация на собственика по чл.189, ал.5 ЗДвП. Касае се за законоуредена процедура по налагане на административно наказание на лицето по чл.188, ал.1 ЗДвП, което е извършило нарушението – собственика или ползвателя. При попълнена декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП и съобразно изричния законов текст – първоначално издадения на

собственика фиш се анулира и такъв се издава на ползвателя, посочен в декларация на собственика. В случая, за два от процесните ел. фиша Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. и Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г. е представена декларация от собственика на автомобилите Н. Ц., а за другия процесен фиш Серия К № 2525650 от 04.09.2018 г. е налице признание на Ц., че В. Д. никога не е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС], за което МПС именно е издаден фишът от 04.09.2018 г. (л.93).

Независимо дали спорните три електронни фиша изрично са анулирани от административния орган или не, следва да се отбележи, че тяхното анулиране не е в резултат на незаконосъобразна административна дейност, каквато е предпоставката по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а е в изпълнение на законоустановена процедура по установяване на действителния нарушител по смисъла на чл.24, ал.1 ЗАНН - административнонаказателната отговорност е лична. На длъжностните лица от ответната администрация не може да се вмени отговорност на неверни обстоятелства, посочени в декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП. Касае се за документно престъпление, към което служители на СДВР нямат отношение във връзка с административнонаказателните им правомощия да санкционират превишаването на скоростта. Както ищецът сам сочи в жалбите си до СДВР, същият е станал жертва на документна измама, извършена от деклараторите – физически лица. Нещо повече, в два от твърдяните три случая, служителите на СДВР са изпълнили законите си задължения да анулират издадените на името на ищеца електронни фишове, което е основание от него да не се претендират наложените с тях глоби.

По изложените съображения, съдът приема, че анулираните от ответната администрация електронни фишове в процедура по чл.189, ал.5 от ЗДвП електронни фишове не отговарят на изискването по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за незаконосъобразна административна дейност.

На следващо място, от доказателствата по делото се установява, че на името на ищеца са издадени множество електронни фишове във връзка с професията му на шофьор, поради което неустановен остана и друг елемент от отговорността на държавата – причинно-следствената връзка между твърдяната административна дейност (издадени три електронни фиша) и претендираните вреди.

Към жалба вх.№ УРИ433200-1358 от 04.02.2020 г. до началника на ОПП-СДВР ищецът е приложил 7 броя електронни фиша, сред които процесните три. В жалбата се признава, че ищецът има наложени глоби във връзка с извършени от него нарушения на ЗДвП през 2016 г. и 2017 г., за заплащането на които на 31.01.2020 г. посетил КАТ-СДВР. Именно тогава, с недоумение разбрал, че е собственик на четири луксозни автомобили, с които са извършени нарушения на ЗДвП, без това да отговаря на истината. В негова жалба от 11.03.2020 г. ищецът признава, че на предходните две жалби получил частичен отговор от СДВР, а именно, че е посочен в декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, но поискал да му бъдат предоставени копия от тези документи. В отговор на тази жалба, началникът на ОПП-СДВР издал удостоверение рег. № УРИ433200-33938 от 30.03.2020 г., че относно фишове серия К №2525669 от 24.01.2018 г. и серия К № 2525650 от 04.09.2020 г. на ищеца се предоставят копия от декларации по чл.189, ал.5 ЗДвП, а относно другите фишове – същите са препратени по компетентност към ОДМВР – В.. Изложеното налага извод, че по сигнал на ищеца служители на ответната администрация са предприели законосъобразни действия по анулиране на издадените на негово име ел.фишове, поради което приложените към исковата молба жалби не удостоверяват незаконосъобразна административна дейност.

В друго удостоверение рег. № УРИ 433200-90904 от 11.09.2020 г. на ОПП-СДВР (л.24) освен процесните два ел.фиша Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. и Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г., като анулирани са посочени още два документа – от 11.08.2015 г. и от 25.11.2015 г. Доказателства за анулирането на последните са приложени към молба на ответника от 04.12.2020 г. От тях се установява, че документите са издадени по декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП на К. Л. Ц.. Т.е. процесните жалби касаят и други издадени на името на ищеца фишове за наложени глоби, за които не се претендира обезщетение. Изложеното препяства извод, че твърдените вреди са пряка и непосредствена последица именно от процесните три електронни фиша.

Същевременно, според приложените към исковата молба три броя договори за правна защита от 01.02.2020 г., от 03.02.2020 г. и от 30.03.2020 г., са заплатени суми за консултации и проучване на административнонаказателни производства по 7 броя ел.фиша, както и изготвяне на жалби до 06 РУ-СДВР и ОПП-СДВР. Посочи се, че изготвянето на жалби до ОПП-СДВР относно издадените ел.фишове в процедура по чл.189, ал.4-5 ЗДвП не касае незаконосъобразна административна дейност, а защита на правата на лицето срещу извършената документна измама – обстоятелство, за което не може да се ангажира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

От друга страна, посочените договори за правна защита от 01.02.2020 г., от 03.02.2020 г. и от 30.03.2020 г., касаят и други издадени на името на ищеца електронни фишове, което прекъсва наличието на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между процесните три ел.фиша и претендираните имуществени вреди.

На следващо място, такава причинно-следствена връзка не се установява и от представения от ищеца медицински документ – амбулаторен лист № 477 от 21.09.2020 г., според който на ищеца е назначена терапия с Ц. и Е. по повод констатирано обективно състояние на психомоторна напрегнатост, тревожно-натрапливи мисли, нарушени сън и апетит, главоболие. Според снетата анамнеза от м.01.2020 г. ищецът станал жертва на документна измама. Подобни изводи следват и от представените по делото декларации по чл.189, ал.5 ЗДвП, но както се посочи, при уредена законова процедура по чл.189, ал.4 и ал.5 ЗДвП за налагане на наказание на лицето по чл.188, ал.1 ЗДвП, на служителите на СДВР не може да се вмени отговорност за незаконосъобразна административна дейност поради това, че са се доверили на обстоятелствата, посочени в същите декларации. Дължим е извод, че посоченото разстройство в адаптацията по амбулаторен лист № 477 от 21.09.2020 г. се дължи на извършените документи престъпления от физически лица, а не на действия на служители на СДВР, което прекъсва причинно-следствената връзка с претендираните неимуществени вреди.

В допълнение, в договора за правна защита и съдействие от 23.09.2020 г. за процесуално представителство от адв. А. М. (л.31) е посочена предоставена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.3 от Закона за адвокатурата – в полза на друг юрист. Изложеното препяства извод, че ищецът се е нуждаел от правна помощ за изготвяне на жалбите си до СДВР.

В заключение, съдът намира за недоказани и претендираните други материални вреди за ползван неплатен отпуск за посещения в 01 РУ и 06 РУ на СДВР и за транспортни разходи. От една страна, посещения в СДВР не са единствено във връзка с процесните три ел.фиша, а относно документни измами и образувани във връзка с тях наказателни производства. От друга страна, ищецът претендира доказването на тези разходи с

изготвени лично от него до работодателя му документи - обяснения и молби на л.72-78 от делото. Частните документи, които съдържат твърдения за благоприятни за лицето факти и обстоятелства, нямат обвързваща съда доказателствена сила. Приложените заповеди за ползване на неплатен отпуск също са частни документи, без обвързваща съда доказателствена сила, още повече, че не удостоверяват конкретна причина за ползвания отпуск.

По изложените съображения съдът приема за недоказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, поради което е дължимо отхвърляне на исковите претенции.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО исковете, предявени от В. П. Д. от [населено място],[жк], вх.А, ет.3, ап.9, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Р. Д., срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на обезщетения на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за претърпени в периода от 31.01.2020 г. до 29.09.2020 г. вреди от незаконосъобразни административнонаказателни актове – електронни фишове с номера: Серия К № 2525650 от 04.09.2018 г., Серия К № 2525658 от 07.12.2018 г. и Серия К № 2525669 от 24.01.2018 г., както следва: 1.За имуществени вреди в размер на 460 лв. за ползвана адвокатска защита по три броя договори за правна защита и съдействие от 01.02.2020 г., от 03.02.2020 г. и от 30.03.2020 г.; 2. За други материални разходи общо в размер на 542.80 лв., както следва: за ползван неплатен отпуск за посещения в 01 РУ и 06 РУ на СДВР (общо в размер на 360 лв.), 60 лв. транспортни разходи и 122.80 лв. закупени лекарства и 3.За неимуществени вреди, изразяващи се в напрегнатост, тревожност, безсъние, безапетитие, главоболие, прием на успокоителни лекарства, претърпени поради многократни посещения в Отдел „Пътна полиция“ на СДВР, на 01 РУ и 06 РУ на СДВР, както и даване на показания пред разследващ полицай, в размер на 9000 лв.

ОСЪЖДА В. П. Д. от [населено място],[жк], вх.А, ет.3, ап.9, ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: